

άσπρόλαπος ό, MDeffner Archiv mittel-neugr. Philol. 238 άσπρόλαπας (Παρνασσ. 6,753).

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λάπα.

Τὸ ἀποδημητικὸν πτηνὸν ἀσπρογυπάρει, ὁ ἰδ. [**]

άσπρολάχανο τό, Λεξ. Βλαστ. 455 άσπρολάχανου Μακεδ. (Καταφύγ.) Στερελλ. (Ἀράχ.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λάχανο. Τύπ. ἀσπρολάχανον παρὰ Σομ.

Ποικιλία κράμβης τῆς λαχανώδους κεφαλωτῆς (brassica oleracea capitata) τοῦ γένους τῆς κράμβης (brassica) τῆς τάξεως τῶν σταυρανθῶν (cruciferae). [**]

άσπρολειανικό τό, Ζάκ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λεϊανικό, δι' ὃ ἰδ. λεϊανικός.

Ἡ κοιλία καὶ οἱ πόδες τῶν ἐδωδύμων ζώων.

άσπρολεύκαδο τό, ἀμάρτ. άσπρολεύκαδου Μακεδ. (Βέρ. κ.ά.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λευκάδι.

Λεύκη ἡ μέλαινα (populus nigra), ἰδίως ἡ πυραμοειδῆς (populus nigra pyramidalis), τοῦ γένους τῆς λεύκης (populus) τῆς τάξεως τῶν ἱτεωδῶν (salicinaceae), ἡ τῶν ἀρχαίων αἰγίρος, δένδρον φυτευόμενον παρὰ τοὺς ποταμούς με φύλλα τῶν ὁποίων τὸ ὀπίσθιον μέρος εἶναι λευκὸν ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ἰσ' ἔχεις τ' ἀσπρολεύκαδα κ' ἰγὼ τὰ παλληκάρια (λέγει ὁ χινόπωρος πρὸς τὴν ἀνοιξιν) Μακεδ. Συνών. ἀσπρολεύκη, ἀσπρόλευκο, καβάκι. Πβ. ἀσπρολευκιά. [**]

άσπρολευκιά ἡ, Λεξ. Γαζ. (λ. ἀχερωίς).

Έκ τοῦ οὐσ. ἀσπρολεύκη κατὰ τὰ εἰς -γὰ ὄν. φυτῶν.

Λεύκη ἡ κοινὴ (populus alba) τοῦ γένους τῆς λεύκης (populus) τῆς τάξεως τῶν ἱτεωδῶν (salicinaceae), ἡ τῶν ἀρχαίων ἀχερωίς, δένδρον τῶν δενδροστοιχιῶν. Πβ. ἀσπρολεύκαδο. [**]

άσπρολεύκη ἡ, ἀμάρτ. άσπρολεύκ' Μακεδ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λεύκα.

Ἀσπρολεύκαδο, ὁ ἰδ.

άσπρόλευκο τό, ἀμάρτ. άσπρόλεγκον Λῆμν. Μακεδ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λευκί.

Ἀσπρολεύκαδο, ὁ ἰδ.

άσπρολέφης ἐπίθ. Σύμ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λέφα.

Ὁ ἔχων τὴν κόμην ξανθὴν καὶ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου ὑπέρυθρον.

άσπρολίβανος ἐπίθ. Χίος (Καρδάμ.) Θηλ. άσπρολιβάνα Χίος (Καρδάμ.)

Έκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ λιβανός.

Ὁ λευκὸς καὶ ὑποκίτρινος, συνήθως τὸ θηλ. ἐπὶ αἰγός: Αἶγα άσπρολιβάνα.

άσπρολίθαρο τό, Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λιθάρι.

Ἀσπρόλιθος, ὁ ἰδ.

άσπρολίθι τό, Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. 481 Πρω. Δημητρ. άσπρολίθ' Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.)

Έκ τοῦ οὐσ. ἀσπρόλιθος ἡ ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λιθί.

Ἀσπρόλιθος, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Γόμισ' τ' ἀμπέλ' ἀσπρολίθια Ἀράχ. || Ἀσμ.

Μῆτε τὰ ροῦχα με βαροῦν μῆτε καὶ τὰ τουμάνια, μόν' τ' ἀσπρολίθια με βαροῦν, τὰ γόνατα μοῦ σφάζουν Ἡπ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ζάκ.

άσπρόλιθος ό, ἀμάρτ. άσπρόλ'θος Θράκ. (Σκοπ.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λίθος.

Λευκὸς λίθος, ἰδίᾳ ὁ ἀσβεστόλιθος τῶν ποταμῶν. Συνών. ἀσπρολίθαρο, ἀσπρολίθι, ἀντίθ. μαυρολίθαρο, μαυρολίθι. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ζάκ.

άσπρόλιπρος ἐπίθ. Πελοπν. (Μεσσ.)

Έκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ λιόπρος.

Ὁ ἔχων λευκὰς καὶ ἐρυθρὰς τρίχας, ἐπὶ αἰγῶν καὶ ἐριφίων.

άσπρολόγημα τό, Λεξ. Δημητρ.

Έκ τοῦ ρ. ἀσπρολογῶ.

Τὸ λευκὸν χρῶμα, ἡ ἐκ λευκότητος λάμψις. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπράδα 1.

άσπρολόγι τό, Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Βλαστ. 328.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς καταλ. -λόγι.

Συνήθως πληθ., ἀσπρολογιά, ὁ ἰδ.

άσπρολογιά ἡ, Ἰων. (Κρήν.) Κωνπλ. Νάξ. — Λεξ. Δημητρ. άσπρολογή Ἰων. (Κρήν.)

Έκ τοῦ οὐσ. ἀσπρολόγι. Τὸ ἀσπρολογὴ μετεπλάσθη ἐκ τοῦ πληθ. ἀσπρολογιές.

Σύνολον λευκῶν ἀντικειμένων, ἰδίᾳ δὲ περιληπτικῶς τὰ ἀσπρόρρουχα ἐνθ' ἄν.: Τὴν ἀσπρολογίᾳ τῆς τὴν παράγειλε 'ς τὴ δεῖνα Κωνπλ. Συνών. ἀσπρολόγι, ἀσπρορρουχιά.

άσπρολογῶ πολλαχ. άσπρολουγῶ βόρ. ἰδιώμ. άσπρολογάω ἐνιαχ. άσπρολουγάου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λογῶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 247 κέξ.

Λάμπω ἐκ λευκότητος, φαίνομαι λευκὸς ἐνθ' ἄν.: Τὸ κῦμα ἀσπρολογᾷ. Ἡ πολιτεία - τὸ χωριὸ ἀσπρολογᾷ πολλαχ. Οὐ τόπους οὕλους άσπρολουγάει ἀπ' τὰ χιόνια Αἰτωλ. Ἀσπρολόγησ' οὐ κάμπους ἀπ' τὰ πρόβατα αὐτόθι. Ἀσπρολογοῦν τοῦ πάγου οἱ κάμποι ΛΜαβίλ. Ἔργα 70 Ἡ φύσι δλη ἐρρόδιζε κι άσπρολογούσε ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 92 || Ποίημ.

... Ὡς τοὺς ὄχτους, 'ς τὰ ριζὰ κοπάδια άσπρολογοῦνε ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,28

Τὰ ζᾷ γεμίζουσιν τοῖς αὐλῆς κι ὀλόγυρα 'ς τοῖς βρύσας οἱ κωπελλῆς άσπρολογοῦν με ἀπιθωμένες στάμνες ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 103. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπρίζω Β 2.

άσπρόλοτ-τα ἡ, Κύπρ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λότ-τα.

Θῆλυς χοῖρος με τρίχωμα λευκάζον.

άσπρόλουβας ἐπίθ. Κύπρ.

Έκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ λουβάς.

Ὁ ἔχων λευκὸν χρῶμα καὶ λοβοὺς παρὰ τὰς παρεῖας κάτωθεν τῶν ὠτων, ἐπὶ τράγων καὶ αἰγῶν.

άσπρολουλουδιασμένος ἐπίθ. Κεφαλλ. άσπρολουδιασμένος Βιθυν. (Ἀρβανιτοχ.)

Μετοχ. τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀσπρολουλουδιάζω.

Ὁ φορῶν ὀλοκάθαρα ἐνδύματα.

άσπρολουλουδιασμός ό, ἀμάρτ. άσπρολουδιασμός Βιθυν. (Ἀρβανιτοχ.)

Έκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀσπρολουλουδιάζω.

Καθαριότης.

άσπρολουλουδίζω Κεφαλλ.

Έκ τοῦ οὐσ. ἀσπρολούλουδο.

